

ΠΑΝΟΠΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΚΑΗΡΩΤΕΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΝΟΠΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ

Ἐνταῦθα ἐτησίαι Φράγ. 12.
Ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι ἐτησίαι » 14.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐν γένει ἐτησίαι » 16.

παρὰ τὴν Δυτ. Ἑκκλησίαν.
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Διὰ τὰ δικαστικά ἔγγραφα ἐν γένει τὸν στίχον λεπτά 20.
Διὰ διατριβάς, εἰδοποιήσεις κλπ. κατ' ἀποκοπὴν.

Κάτοπτρον ἐν ᾧ καταφαίνεται τὸ ἀληθές ποιὸν τοῦ παρ' ἡμῖν ἀναμορφωτοῦ Σ. Δ. Φιλαρέτου.

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

Δευτέραν αἰτίαν τῆς προειρημένης ὑμῶν ἐνόχου πράξεως νομίζω τὸ συμφέρον, ὅπερ ἐσκοπεῖτε ἐκ ταύτης νὰ πορισθῆτε. Ποῖον δὲ τοῦτο; Ἐνσπειραντες εἰς τὸ κοινὸν τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ παράρτημα ἐκεῖνο ἦτο ἔργον οὐχὶ τοῦ ὑπογεγραμμένου ἀλλ' ἐτέρων, ἐσκοπεῖτε νὰ ἀποδείξητε, ὅτι αὐτοὶ οἱ ἐργάται αὐτοῦ τὸ ἀπεδοκίμαζον καὶ τὸ ἐκήρυσσον ὡς οὐδενὸς λόγου ἄξιον, μὴ τολμήσαντες νὰ ὑπογράψωσιν αὐτό· διότι τί ἄλλο δεικνύει ὁ μὴ τολμῶν νὰ διαβεβαιώσῃ τοὺς λόγους αὐτοῦ διὰ τῆς ὑπογραφῆς του, εἰ μὴ ὅτι καὶ αὐτὸς τοὺς ἀναγνωρίζει ὡς ψευδεῖς καὶ μηδαμινούς; Ἐὰν δὲ ἠθέλητε κατορθώσαι νὰ πείσητε τὸ κοινὸν, ὅτι τὸ παράρτημα ἐκεῖνο δὲν ἦτο γνήσιον ἀλλὰ νόθον, δὲν ἠθέλητε συγχρόνως ἀποδείξει ὅτι ἡ ἀπάντησις καὶ ἡ ἀνασκευὴ ὑμῶν γίνεται πρὸς ἔργον, ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐργατῶν ὡς ψευδοῦς καὶ μηδαμηνοῦ κηρυχθέντος; Ὅποια ἀληθῶς δι' ὑμᾶς ὠφέλεια! Ἀλλὰ καὶ πάλιν κατὰ κακὴν σας τύχην διὰ τῆς ἀποδείξεως τῆς γνησιότητος τοῦ παραρτήματος ἐκεῖνου, σὰς ἀφῆρέθη καὶ οὕτη ἡ ὠφέλεια, καὶ οὐ μόνον τοῦτο ἀλλ' ἀντὶ ὠφελείας βλάβη, καὶ οὐ σμικρὰ, προσεγένεστο ὑμῖν, διότι κατέδειξε τὸ ποιὸν ὑμῶν καὶ τὰ ἐλατήρια ὑφ' ὧν εἰς τὰς πράξεις σας κινεῖσθε.

Ἀλλὰ προχωρήσωμεν ἐτι περαιτέρω, ἵνα ἴδωμεν τί ἄλλο ἐκτὸς τοῦ ποιοῦ ὑμῶν καταδεικνύει ἡ πρᾶξις σας αὕτη. Δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ὑμεῖς αὐτὸς παραδέχεσθε ὅτι τὸ παράρτημα ἐκεῖνο δὲν ἦτο ἔργον παραφροσύνης, ὡς ὑμεῖς εὐαρεστήθητε νὰ ὀνομάσητε αὐτό; Διότι σὰς ἐρωτῶμεν πότερον, ἀποδίδοτε τὸ παράρτημα ἐκεῖνο εἰς ἄλλον καὶ οὐχὶ εἰς ἐμὲ διότι εἶναι τι, ἢ διότι οὐδὲν εἶναι; Καὶ ἐὰν μὲν διότι εἶναι τι, δὲν πίπτετε εἰς τρομερὰν ἀντίφασιν, ἐπιχειροῦντες διὰ τῶν ὑστέρων ν' ἀποδείξητε ὡς μὴ

δὲν ὄν, ὅτι διὰ τῶν προτέρων ἀνομολογεῖτε ὡς ὄν τι; Ἐὰν δὲ, διότι οὐδὲν εἶναι, δὲν καταφαίνεται ὅτι εἶθε συκοφάντης; Διότι ἀφοῦ ἐπίειθητε ὅτι οὐδὲν εἶναι, δὲν ἦτο φυσικώτερον νὰ παραδεχθῆτε, ὅτι εἶναι ἔργον φοιτητοῦ τῆς νομικῆς, ὅστις καθὼς τοιοῦτος, οὐδὲν ἠδύνατο περὶ τῶν τοιούτων νὰ γράψῃ, παρά νὰ ἀποδώσῃτε αὐτὸ εἰς ἐπιστήμονας θεολόγους, οἵτινες, ὅσῳ ἀμαθεῖς καὶ ἂν ὑποταθῶσι, πάντοτε θὰ ἔγραφόν τι; ὑμεῖς δὲ ἀφήσαντες τὴν κανονικὴν καὶ φυσικὴν τῶν πραγμάτων σειρὰν καὶ τὴν σχολιὰν καὶ ἀνώμαλον τραπόμενοι, δὲν σημαίνει ὅτι εἶθε, ὅπερ καὶ πρότερον εἶπον; Ἀλλ' ἴσως μὲ ἐρωτήσετε ἤδη, διὰ τί, κ. Μαμίδη, ἐνδιατρίβετε τοσαύτον περὶ τὰ τοιαῦτα ἅτινά εἰπιν ὄλως ξένα τῆς οὐσίας τῆς συζητήσεως ἡμῶν; Δὲν εἶναι ξένα σὰς ἀποκρίνομαι, κ. Φιλάρετε, ἀλλὰ μάλιστα οὐσιωδέστατα, διότι διὰ τοῦ παραρτήματός μου τί ἐσχόπουν ν' ἀποδείξω; οὐχὶ τὸ ποιὸν τοῦ κ. Φιλαρέτου, τοῦ ἐπαγγελλομένου τὴν ἠλικιοποίησιν τῆς κοινωνίας; τοῦτο ἀκριβῶς καταφαίνεται ἐν τῷ συμπεράσματι τοῦ παραρτήματός μου, διότι ὁ σκοπὸς τῶν προκειμένων καταφαίνεται ἐν τῷ συμπεράσματι. Ἀλλὰ ὅσα διὰ τῆς ἀναλύσεως τῆς πράξεως ὑμῶν ταύτης, δηλ. τῆς ἀποδόσεως τοῦ ἐν λόγῳ παραρτήματος εἰς ἄλλον ἢ εἰς τὸν ὑπογεγραμμένον, ἐξῆργάγομεν, δὲν ἀποδεικνύουσιν ἡλίου φαινότατον τὸ ποιὸν τοῦ νωστὶ ἀναφανέντος ἀναμορφωτοῦ τῆς κοινωνίας;

Ἐξακολουθήσωμεν λοιπὸν ἐτι εἰς τὴν περαιτέρω ἀνάλυσιν τῆς προκειμένης ὑμῶν πράξεως, καὶ ἴδωμεν τί τέλος ἀποδεικνύει. Ἀποδειχθείσης τῆς γνησιότητος τοῦ προλεχθέντος παραρτήματος, δὲν καταστρέφεται ριζηδὸν ἡ κατηγορία, ὅτι ὁ γράψας τὸ παράρτημα ἐκεῖνο οὐδὲν εἶναι ἐγώϊστῆς, διότι οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἡ φιλοτιμία αὐτοῦ προσεβλήθη διὰ τῶν ὑβρεων καὶ βωμολοχιῶν ὑμῶν; δὲν καταδεικνύει ὅτι ὁ γράψας τὸ παράρτημα ἐκεῖνο, ὑπ' οὐδενὸς ἄλλου ἐλατηρίου ἐκινήθη, εἰμὴ ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ὑπέφερε πλέον νὰ βλέπῃ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀληθειαν πάσχουσαν καὶ περιωβριζομένην ὑπὸ τῆς κακίας καὶ τοῦ ψεύδους; Πῶς ὀνομάζετε ὑμεῖς, κ.

Φιλάρετες, τὸν ἄνευ οὐδενὸς συμφέροντος ἐξανιστάμενον κατὰ τῆς κακίας καὶ ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς; ἐγώ-στην; ἀλλὰ τότε σᾶς οἰκτείρομεν διότι ἐσάλευσεν ἐντελῶς τὸ λογικὸν ὄμῶν.

Ἀποδείξαντες, ἀναγνώστα, τὸν κ. Φιλάρετον ψεύστην, μοχθηρὸν καὶ συχοφάντην ἐκ τῶν ἀλίγων λέξεων, ἃς ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ τελευταίου παραρτήματος αὐτοῦ ἐτάξατο, νομίζομεν περιττὸν νὰ ἐπιμείνωμεν νὰ ἀποδείξωμεν αὐτὸν τοιοῦτον καὶ διὰ τῶν ἐπομένων, τὸ μὲν, διότι φρονοῦμεν ματαιοπονίαν τὸ συζητεῖν περὶ τοιούτων πραγμάτων μετὰ τοιούτων ἀνθρώπων, τὸ δὲ ὅπερ καὶ σπουδαιότερον, διότι ἅπαντα τὰ ἐπόμενα ζητήματα, κατὰ πρόκλησιν τῆς Συνόδου, ἐλύθησαν καὶ σαφῶς διευτώθησαν ὑπὸ τῶν σεβαστῶν καθηγητῶν τῆς θεολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καὶ ἐδημοσιεύθησαν διὰ τοῦ «Τηλεγράφου», εἰς ὃν παραπέμπομεν τὸν κ. Φιλάρετον καὶ πάντα περὶ αὐτῶν ἐπιθυμοῦντα νὰ εἶδῃ, (φύλ. 884, 885, 886) ἐπομένως ἠθέλομεν νομισθῆ λίαν ἐγώϊστα, ἂν οὐχὶ αὐθάδεις, ἀξιοῦντες νὰ δράμωμεν εἰς ἐπικουρίαν σωματίου παρὰ πᾶντι ἀνεγνωρισμένου καὶ σεβαστοῦ. Τὰ τοιαῦτα μόνον ὁ κ. Μακράκης καὶ οἱ ὄπαδοί αὐτοῦ τολμῶσιν, ἡμεῖς ὅμως οὐδέποτε ἠθέλομεν τοιοῦτό τι πράξει.

Εἶθε δὲ ἐκ τοῦ κατόπτρου τούτου φωτισθῶσι πάντες, ὅσοι ἀγνωσοῦντες ἐτι τὸ ποιὸν τῶν νέων τούτων ἀναμορφωτῶν, θεοποιῶσιν αὐτούς.

Ἐγγραφον ἐν Ἐρμουπόλει τὴν 22 Ἰανουαρίου 1879.

Κ. ΜΑΜΙΑΗΣ
Φοιτητῆς τῆς Νομικῆς.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙ.

Διὰ νέου παραρτήματός του ὁ παρ' ἡμῖν Φιλάρετος ἀποπειράται νὰ ἀποδείξῃ τὸν κ. Μαμιάδη ψευδόμενον, δι' ὅσα ἐδημοσίευσεν, προκαλέσας αὐτὸν εἰς δημοσίαν προφορικὴν συζήτησιν. Ἐπιμένει δὲ ἔτι καὶ καλὸ λέγων

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

Η ΟΗΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΜΩΑΜΕΘ.

[Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Ἄ Ὁ Θεὸς ἐνετείλατό μοι ὅπως προσευχόμεθα πεντηκοντάκις τῆς ἡμέρας. Καταβᾶς εἰς τὸν οὐρανὸν τοῦ Μωϋσέως, τῷ ἀνεκοίνωσα τὰς ἐντολάς ταύτας. Ἐπίστρεψον πρός τὸν Κύριον, εἶπεν ὁ νομοθέτης τῶν ἑβραίων, καὶ παρεκάλεσον αὐτὸν νὰ μετριάσῃ τὰς ἐντολάς του, διότι οὐδέποτε ὁ λαὸς του θὰ δυνήθῃ νὰ τὰς πληρώσῃ. Μετέβην πρός τὸν Ὑψιστον, τὸν παρεκάλεσα νὰ μετριάσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν προσευχῶν, οὗτος δὲ τὰς ἔβρισεν εἰς τεσσαράκοντα. Ὁ σοφὸς Μωϋσῆς μοὶ ἔκαμε νέας ἐνστάσεις, καὶ μετ' ἐπανελημμένας ἐπισκέψῃς, τὰς ἔβρισεν ὁ Θεὸς εἰς πέντε.

Ἡ ὅτε τέλος κατήλθον εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, τότε ἡ κλίμαξ τοῦ φωτός ἀνῆλθε πρὸς τοὺς θόλους τοῦ οὐρανοῦ ἡ Ἐλδοράκ μ' ἀνέμενε, ἦτο νύξ εἰσέτι, μὲ μετέφερον εἰς τὸν τόπον ἀφ' οὗ

ὅτι δὲν ἔγραψεν ὁ κ. Μαμιάδης ὅσα ἔγραψε κατὰ τοῦ δευτέρου αὐτοῦ λιθέλλου.

Τὸ καθ' ἡμᾶς ἐάν ὁ κ. Μαμιάδης ἐπέιθετο εἰς τοὺς λόγους μας ἠθέλομεν τὸν προτρέψῃ νὰ παύσῃ συζητῶν μετ' ἀνθρώπου οὐ βουλομένου συνιέναι μηδὲ πεισθῆναι, ὅτι δύναται εἰς φοιτητῆς τοῦ Πανεπιστημίου νὰ συζητήσῃ μετ' αὐτοῦ, ἔστω καὶ ἐάν ἔτος σπουδῶν διήνυσεν ἐν τῷ ἐπακιδευτηρίῳ τούτῳ. Ὁ νοῦς δὲν μετρεῖται ἐκ τῶν σπουδῶν τῶν πολυετῶν ἢ τῶν βραχυχρονίων, ὁ νοῦς ὅπου ὑπάρχει φαίνεται, ἀρκεῖ νὰ μὴ πάσχη.

Ἄλλ' ἡμεῖς, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ, δίκαιον ἔχομεν νὰ ἀποστρεφώμεθα πλέον τὴν ταιούτην ματαιόσχολον συζήτησιν, καθόσον ἐξ ἀρχῆς ἡ κοινὴ γνώμη ἀπεδοξίμασε τὴν Μακράκειον σχολαστικότητα καὶ ἀπεράνηθη ὅτι, ἀρκετὰ φωτισθεῖσα, παραπέμπει τὸ ζήτημα εἰς τὰ ζητήματα ἐκεῖνα, ἅτινα ἡ λήθη καὶ τὸ σκοτάς τῶν αἰῶνων κατεκάλυψαν.

Πρῶτος δὲ ἐδῶκε τὸ παράδειγμα τῆς τοιαύτης ἀρησιουργίας αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς Ἀ. Μακράκης, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀποπτύσας τὰς ἐνώλους καὶ κενοσπούδους τάξεις περὶ ψυχῆς καὶ ἀνθρώπου θεωρίας, εἰς ἄλλα πρακτικώτερα καὶ τοῖς πᾶσι καταληπτὰ διατελεῖ νῦν ἡ σχολημένος. Ἐκεῖνος ἐδημοσίευσεν ἤδη πρόγραμμα πολιτικὸν καὶ ἐγένετο ἀρχηγὸς τοῦ πολιτικοῦ κόμματος τῶν Μακρακιστῶν, ἀρρενωπὴν λαβὼν στάσιν ἀπέναντι τοῦ δακαιοφάγου Κουμουνοδούρου. Πρὸς τί λοιπὸν ἡ ματαιόσχολος αὐτῆ περὶ φιλοσοφίας καὶ ψυχολογίας συζήτησις; Ὁ κ. Φιλάρετος ἢ εἶναι ὄπαδὸς τοῦ Μακράκη ἢ οὐχί. Ἐάν ἦναι ὄπαδὸς αὐτοῦ, ἀνάγκη καὶ οὗτος νὰ γείνη πολιτειολόγος ἡδῆ, καὶ νὰ δηλώσῃ ἔτι ἐν Σύρῳ προίσταται τοῦ πολιτικοῦ κόμματος τῶν Μακρακιστῶν καὶ νὰ ἐργάζεται πρὸς τοῦτο ἀπὸ τοῦδε. Δημάρχους καὶ βουλευτὰς Μακρακιστὰς δημιουργῶν. Ἐάν δὲ τούναντιον ἀπεσχίσθῃ τοῦ Μακράκη καὶ ἐμμένει εἰς τὰ ἐσκωριασμένα ἐκεῖνα καὶ τετριμμένα δόγματα, τότε ἀληθῶς καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ὁμόφρονες αὐτῷ, συνειδίδοντας ὅτι κατεπροδόθησαν ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ, καθὼ μεταβαλόντος ἀρχᾶς, πεποιθήσεις καὶ πολίτευμα, ἀνάγκη νὰ κηρύξωσιν αὐτὸν τὸν Μακράκην σχηματικὸν καὶ προδότην, αὐτὸ τοῦτο ἐφ' ἡλίτην τοῦ νοσημάτος των.

Ἡμεῖς τῇ ἀληθείᾳ λυπούμεθα διότι εἰς τόσῳ ἐλευσίνῃ ὅσιν περιέστησαν οἱ Μακρακισταὶ οὗτοι, καθόσον

μὲ παρέλαβε δις κινήσασα τὰς ἀετώδεις πτέρυγὰς τῆς. Τότε εἶπον εἰς τὸν Γαβριὴλ· ἀφοβοῦμαι μήπως ὁ λαὸς μου δὲν πιστεύσῃ εἰς τὴν ἀφήγησιν τοῦ ταξειδίου μου. — Ἡσύχασον, μοὶ ἀπεκρίνατο ὁ ἄγγελος, ὁ πιστὸς Ἀβού-Βεκὴρ καὶ ὁ ὑπερήφανος καὶ ἄγιος Ἀλῆς, θὰ ὑποστηρίξωσι τὸ ἀληθές τοῦ θαύματος. (1)

Δὲν εἶπεν εἰμὴ 16 μαθητὰς, οὗ; ἠναγκάσθη νὰ ἐξέλθῃ τῆς Μείκας, ἔνθα κατεδιώκοντο, ἵνα κηρύξωσι τὴν θρησκείαν του εἰς τὴν Αἰθιοπίαν. Αὐτὸς δὲ ἐτόλμησε νὰ μείνῃ ἐν Μείκας, ἀψηφῶν τοὺς ἐχθροὺς του, καὶ ἔκαμεν ἐκ νέου 100 ὄπαδούς,

(1) Παρὰ τῇ κλίνῃ τοῦ Μωάμεθ εὗρίσκετο ἀγγεῖον πλήρες ὕδατος, τοῦτο ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ, ἀποπτάς, ἀνέστρεψε διὰ μίας τῶν πτερύγων του περιγράφοντας, δὲ τινες τῶν Μωαμεθανῶν συγγραφέων τὴν μεγάλην ταχύτητα, μεθ' ἧς ὁ πρῶτος τῶν διέτρεξε τοὺς 7 οὐρανοὺς· καίτοι λεπτομερῶς αὐτοὺς παρατηρήσας, λέγουσιν ὅτι ἐπέστρεψε τόσον ταχέως εἰς τὴν κλίνην του, ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν πτώσιν τοῦ ἀγγείου τούτου, ὥστε εὗρεν αὐτὸ μὴ ἀνατετραμμένον εἰσέτι.

καὶ αὐτοὶ ἐπέισθησαν ὅτι ἐνεπαίχθησαν ὑπὸ τοῦ ἀρχηγού αὐτῶν τούτου τόσον ἀπανθρώπως, καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἐνδομύγως ἤρξαντο καταναθεματίζειν καὶ καταβλάσφημεῖν αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς ἄνθρωποι φιλότιμοι δὲν δύνανται καὶ νὰ ἀποκηρύξωσιν αὐτὸν δημοσίᾳ. Ἐν ποσούτῳ ὁ κ. Φιλάρετος, ἄνθρωπος νοημοσύνης οὐ τῆς τυχοῦσης, πεισθεὶς ὅτι ἐφηρημάθη ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἀεικίατάτατος ὁ ἐλαίμων ἐπ' ἀνθρώπων θὰ παύσῃ πλέον ἐλαίμων ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον, Μακράκην, καὶ θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ στάδιον ἀφοῦ ἐξέτρεψεν αὐτὸν ὁ λαοπλάνος καὶ ἄστατος αὐτὸς ἀρχηγός, καὶ θὰ ζητήσῃ τὴν ἐξάσκησιν ἐπαγγέλματος ἐντίμου ἐν τῇ κοινωσίᾳ, ἥτις τὸν βεβαιούμεν ὅτι θέλει τὸν προσδεχθῆ ἀνοικταῖς ἀγκάλαις, ἐὰν παύσῃ τὸν ἄδικον τούτον κατ' αὐτῆς πόλεμον.

— Καθῆκον ἡμῶν θεωροῦμεν νὰ συστήσωμεν αὐθις εἰς τοὺς συμπολίτας ἡμῶν, καὶ δι' αὐτῶν εἰς τοὺς μὴ ἐννοήσαντας, ὅτι σπουδαῖα πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ συμφέροντα ἐπιβάλλουσιν ἐκάστῳ, εἴτε ὡς ἀτόμῳ, εἴτε ὡς οἰκογενειάρχῃ, νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ Δημαρχεῖον καὶ δηλώσῃ τὸ μὲν ἄτομον τὴν ταυτότητά του, ὁ δὲ οἰκογενειάρχης ἑαυτὸν καὶ τὰ ἄρρενα μέλη τῆς οἰκογενείας του. Ἡ 19 Φεβρουαρίου πλησιάζει, ἥτις εἶναι ἡ τελευταία πρὸς δῆλωσην προθεσμία. Ἄς μὴ ἀδιαφορήσωσι λοιπὸν οἱ κάτοικοι τοῦ ἡμετέρου Δήμου περὶ τοῦ καθήκοντος τούτου, διότι ἐὰν μὲν δὲν προσέλθωσι νὰ δηλώσωσιν, ἀπειλοῦνται τὴν στέρησιν οὐσιωδῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων αὐτοὶ τε καὶ τὰ ἑαυτῶν τέκνα, ἐὰν δὲ προσέλθωσιν ἀλλὰ δὲν δηλώσωσιν ἀκριβῶς ὅλα τὰ ἄρρενα μέλη τῆς οἰκογενείας των καὶ τὴν ἡλικίαν αὐτῶν τιμωροῦνται διὰ χρηματικῷ προστίμου.

— Βορβορόδης προσωπικὸς πόλεμος διεξάγεται κατ' αὐτὰς μεταξὺ δύο πρότερον φίλων συναδέλφων καὶ μεταξὺ δύο δημοσιογραφικῶν ὀργάνων, τοῦ «Φανού» καὶ τοῦ «Ἑρμοῦ». Ὁ πρῶτος ἐξήγγειλεν ὅτι ὁ συντάκτης τοῦ δευτέρου μισθοδοτεῖται ὡς ἀστυνομικὸς κλητῆρ' ὁ δεύτερος ἀπήντησεν ὀλίγον θρασέως, ἐκεῖνος ἐτι θρασύτερον, οὗτος θρασύτερα, ἕως ἂν ἐκκενώσαντες τὰς φάρετρας τῶν ὑβρεων χωρήσωσιν ἔπειτα ἐκ τῶν λόγων εἰς τὰ ἔργα.

Ἐὰν ὁ συντάκτης τοῦ «Ἑρμοῦ» προεκάλεῖ μίαν δῆλωσιν ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Ἀστυνομίας, διαψεύδουσιν

τὸν «Φανόν» καὶ κηρύττουσαν ὅτι ὁ τοῦ «Ἑρμοῦ» δὲν μισθοδοτεῖται παρὰ τοῦ δημοτικοῦ ταμείου, βεβαίως ἤθελε προληφθῆ ἡ ἀκοσμία αὕτη. Τοῦτο δύναται νὰ γείνη καὶ τόρα, ὅπως παύσωσι καταπομπέοντες ἀλλήλοισι δύο πρόην ὁμόφρονες καὶ φίλοι, καὶ μὴ γίνηται τόσος καυγᾶ δι' ἀντικείμενον, ὅπερ ἀκόμη μένει ἀλυτόν, ἐὰν δηλ. ὁ «Φανός» ἀληθεύῃ ἢ ἐὰν ὁ «Ἑρμῆς» συκοφαντῆται. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ κατὰ τῆς Δημαρχίας πόλεμος τοῦ «Φανού» τότε θὰ ᾗ ἀποτελεσματικώτερος καὶ περιστικώτερος, ὅταν δὲν καθάπτεται προσώπων ἀλλὰ περιορίζεται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς εὐσχημοῦ συζητήσεως. Ἄναγκη νὰ πεισθῆ ὁ λαὸς τῆς Ἑρμοουπόλεως ὅτι ἔχει ἀνάγκην νὰ σκεφθῆ περὶ τῆς διοικήσεως τοῦ Δήμου του, ἀλλὰ διὰ νὰ πεισθῆ πρέπει ὁ γράφων νὰ γράψῃ ἀμερολήπτως καὶ νὰ συζητῆ ἀπαθῶς. Ἄλλως ματαιοπονεῖ ὁ θέλων διὰ τῆς βίας νὰ πείσῃ τὸν ἄλλον περὶ τοῦ τί συμφέρει καὶ τί οὐ συμφέρει αὐτῷ νὰ πράξῃ.

— Ὁ εἰς Πρέβεζαν ἀποσταλὲς ἀνταποκριτὴς τοῦ «Τηλεγράφου» ἐδιώχθη ἐκεῖθεν ὑπὸ τῆς ἐγγυωρίου ἀρχῆς. Ἐκ Λευκάδος δὲ ἐτηλεγράφησε τὴν παρελθούσαν Τετάρτην τὰ ἑξῆς:

«Ἀθροοὶ οἱ κάτοικοι ἐπεσιέφθησαν καὶ ἐπισκέπτονται τὴν «Ἀμφιτρίτην», ἡ δὲ ἐνθουσιώδης αὕτη πρὸς τὸ ἐλληνικὸν πλοῖον καὶ πρὸς τοὺς ναύτας μας ὑποδοχὴ ἀποτελεῖ ἀληθῆ πανήγυριν. Οἱ Ἄλβανοὶ ἀναχωροῦσιν ἐκλεξάντες ἐπταμελῆ ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Βυσέλ βέη, ὡς προέδρου, τοῦ Φιμῆ ἐφένδη ἐξ Ἄρτης, τοῦ Μουσταφᾶ βέη ἐξ Ἰωαννίνων, τοῦ Μουσταφᾶ πασᾶ Βελόρα ἐξ Αὐλῶνος, τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ βέη ἐκ Βαρατίου, τοῦ Ἀβδουλ βέη Φράσκη καὶ τοῦ Ἰσικεντέρ βέη Βρυῶν. Τῆς ἐπιτροπῆς ταῦτης σκοπὸς εἶναι νὰ ἐπιτηρῆ τὰς ἐργασίας τῶν ἐπιτροπῶν, τῆς τε τουρκικῆς καὶ ἐλληνικῆς, καὶ νὰ ἐνεργῆ ἐν ὀνόματι τῶν Ἀλβανῶν. Μὲ πληροφουροῦσιν ὅτι οἱ αὐτόκλητοι οὗτοι τῶν Ἀλβανῶν ἀντιπρόσωποι προτίθενται κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὴν προσεχῆ Κυριακὴν ν' ἀναχωρήσωσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπως ὑποβάλλωσι τῷ Σουλτάνῳ τὰ παράπονα καὶ τὰς διαμαρτυρίας των κατὰ πάσης εἰς τὴν Ἑλλάδα παραχωρήσεως γαιῶν.

» Ἄριστον καὶ παρὰ πάντων ἐπαινούμενον ὑπῆρξε τὸ μέτρον τοῦ Μουκτάρ πασᾶ τοῦ νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὰς ἐστίας αὐτῶν τοὺς πλείστους τῶν Ἀλβανῶν, οὓς ἄγουσι καὶ φέρουσιν ὀλίγοι φανατικοὶ, παριστῶντες αὐτοῖς τὴν

ὑπὲρ αὐτῶν, ὡς αὐτοὶ ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἀπὸ τῆς πρώτης ταύτης νίκης ἤλπισαν τὴν κατάκτησιν τοῦ κόσμου. Ὁ Μωάμεθ ἐκυρίευσεν τὴν Μέκκην, ἀνέτρεψε τὰ εἰδῶλα τοῦ Καυβέ, κατέκτησεν ἐντὸς 9 ἐτῶν, διὰ τε τοῦ κηρύγματος καὶ τῶν ὀπλων, τὴν Ἀραβίαν πᾶσαν, κράτος μέγα, ὡς ἡ Περσία, ὅπερ οὔτε οἱ Ἕλληνες, οὔτε οἱ Ῥωμαῖοι ἠδυνήθησαν νὰ κυριεύσωσι. Τότε εἶχε 40,000 ὀπαδοὺς, πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ. Ἐν τῇ μετῇ τῆς ἐπιτυχίας του, ἔγραψεν εἰς τὸν Βασιλεῖα τῆς Περσίας Χασρόην II, καὶ Ἰρακλίον τὸν αὐτοκράτορα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπιστολὴν, προτρέπων αὐτοὺς νὰ ἐγκολπωθῶσι τὴν Θρησκίαν του.

Ὁ Μωάμεθ, πρὸς τὸ τέλος τῶν 9 ἐτῶν, θεωρήσας ἑαυτὸν ἰσχυρὸν πρὸς ἐπέκτασιν τῶν κατακτήσεών του καὶ διάδοσιν τῆς Θρησκείας του παρὰ τε τοῖς Ἕλλησι καὶ Πέρσαις, προσέβαλε τὴν Συρίαν, ὑποτελῆ τότε οὖσαν τῷ Ἰρακλίῳ, ἀλλὰ μόλις εἶχε φθάσει εἰς τὰ τεῖχη τῆς Δαμασκου, ἠθθῆνσε, καὶ ἐγκατέλιπε τὴν ἐκστρατείαν του, ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς Μεδίαν, ἔνθα ἀπέθανε τῷ ἔτει 632 μ. Χ.

(Cahiers d' une élève de Saint-Denis).

ὅς ἐπεμψε καὶ πάλιν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν. Ὅ,τι μᾶλλον ἐνίσχυσε τὴν ἀναγεννωμένην θρησκίαν των, ἢ το ἡ προσλήψισις τοῦ Ὁμάρ, ὅ,τι ἐπὶ πολὺ κατεδιώκετο. Ὁ Ὁμάρ, ὅστις μετὰ ταῦτα ἀπέβη μέγας κατακτητῆς, ἀνέκραξε ποτὲ εἰς πολυάριθμον πληθύν' ἀμαρτυρῶν ὅτι ὑπάρχει εἰς Θεός, καὶ ὅτι ὁ Μωάμεθ εἶναι δούλος καὶ προφήτης αὐτοῦ.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐχθρῶν του ὑπερέβαινε τὸν τῶν ὀπαδῶν του. Οἱ μαθηταὶ του διεσπάρησαν εἰς Μεδίαν, ἐκεῖ ἐσχημάτισαν σημαντικὴν φατρίαν. Ὁ Μωάμεθ κατεδιώχθη ἐν Μέκκῃ, καὶ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ἔφυγεν εἰς Μεδίαν. Ἡ φυγὴ αὐτοῦ, ἥτις ἔλαβε χώραν τῇ 16 Ἰουλίου 622, ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τῆς δόξης του. (1) Ἀπὸ φυγάδος ἐγένετο κατακτητῆς. Ἐπάταξε κατ' ἀρχὰς μὲ 300 ἄνδρας, 1000 κατοίκους τῆς Μέκκας, ἐπελθόντας κατ' αὐτοῦ. Ἡ νίκη αὕτη, ἥτις ἐφάνη εἰς τοὺς θιασώτας του θαῦμα, τοὺς ἐπίεισεν ὅτι ὁ Θεὸς μάχεται

(1) Ἡ φυγὴ αὐτοῦ ὀνομάζεται Ἑγίρα, καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου ἀρχοῦνται οἱ Μωαμεθανοὶ νὰ μετρῶσι τὰ ἔτη τῆς χρονολογίας των.

Ἑλλάδα ὡς ἐρχομένην ν' ἀρπάξῃ τὰς ἰδιοκτησίας τῶν καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὰς Σάλας, τὸ δὲ μέγιστον παριστῶντες τὸν εἰς Ἑπείρον εἰσελευσόμενον Ἑλληνικὸν στρατὸν ὡς μέλλοντα νὰ ἀτιμάσῃ τὰς συζύγους καὶ τὰς θυγατέρας τῶν. Διὰ τοιούτων κακοήθων καὶ ψευδῶν ἐισηγήσεων ζητοῦσι νὰ διαστρέψωσι τὸ φρόνημα καὶ τὴν συνείδησιν τῶν ἀριστερῶν τούτων ἀδελφῶν μας καὶ νὰ ὀθήσωσιν αὐτοὺς εἰς ἀντίστασιν.

Ἡλυσιτικοσυμβούλια τῶν τούρκων ἐνεργοῦνται καθ' ἐκαστήν.

Ἡ ἐν ἐπεισόδιον μικροῦ δεῖν συνετάρασε τὴν τάξιν.

Ἡ εἰς τῶν ἐπιτρόπων ἡμῶν, ὁ κ. Κολοκοτρώνης, προσέλαθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ ἕνα τουρκαλθανὸν ἀρνησιβησκον. Τοῦτο πληροφορηθέντες οἱ συμπατριῶταί του ἠπέλιθον ἐπίθεσιν, ἣν εὐτυχῶς ἀνέστειλεν ἡ σύνοσις τοῦ Μουκτάρ, προλαβοῦσα πᾶν ἀπεικταίον.

Ἡ καθ' ὅλην τὴν Ἑπείρον ὑπάρχει τουρκικὸς στρατὸς ἐν ὄλῳ 35 τάγματα, διατεταγμένους ὡς ἑξῆς: Ἐν Πρεβεζῇ 7, ἐν Ἄρτα 12, ἐν Ἰωαννίνοις 6, ἐν Ἀγίοις Σαράντα 4, ἐν Μετσόβῳ 2, ἐν Γρεβενοῖς 1, ἐν Πρεμετῇ 1, ἐν Αὐλῶνι 1 καὶ ἐν Βερατίῳ ἕν τάγμα ἵππικῶν ἐκ Κιρκασίων.

Καθὰ τηλεγραφεῖ τὸ πρακτορεῖον Ῥέουτερ, εἰς Ἑυρώπην, ἐν τοῖς διπλωματικοῖς κύκλοις τῆς Κων/πόλεως πιστεύεται ὅτι αἱ ἑλληνοτουρκικαὶ διαπραγματεύσεις θέλουσι καταλήξει εἰς ἀποτέλεσμα ὑπερβαίνον μὲν τὰς πρώτας προτάσεις τῆς Τουρκίας ἀλλὰ μὴ ἱκανοποιῶν ἐντελῶς τὰς αἰτήσεις τῆς Ἑλλάδος· τούτου ἐνεκα θέλει καταστῆ ἀναγκαῖα ἡ ἐπέμβασις τῆς Ἑυρώπης, ἵνα ὄριση τὰ μεθόρια συμφῶνως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοῦ βερολινεῖου συνεδρίου.

Ἡ κεντρικὴ ἐπιτροπὴ τῶν ἐν Ἀθήναις Ἑπείρωτων ἄμα τῇ ἐκλογῇ τοῦ κ. Γαμβέττα ὡς προέδρου τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς, ἔσπευσε νὰ συγχαρῇ αὐτῶν ἐπ' ὀνόματι τῶν ἐν Ἑλλάδι βιούντων Ἑπείρωτων. Ἀπαντῶν τῶν προέδρου αὐτῆς στρατηγῶ Σπύρῳ Μήλιῳ πῶ χαρίστησεν αὐτοὺς διὰ τὰ συγχαρητήριά των προσθεῖς νὰ ἐχῶσι πεποιθήσιν.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ προέδρου τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας εἶναι γεγονός λιαν σημαντικόν, ὅπερ βεβαίως θὰ ἐπενεργήσῃ καὶ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς Γαλλίας. Ὁ Γρεβὺ εἶναι ἐκ τῆς παλαιᾶς σχολῆς τῶν φιλελλήνων, πρὸ ἐτῶν δὲ, ἂν καλῶς ἐνθυμούμεθα, ἐξερράσθη εὐμενέστατα περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀναγκαστικὴ, γενομένη τῇ προτάσει τοῦ κ. Γαμβέττα, ἐμφαίνει ἀρκούντως ὁποῖον πολιτικῶν φρονημάτων ἐμφερεῖται ὁ νέος πρόεδρος. Ἄλλως δὲ, τὸ ἑλληνοτουρκικὸν ζήτημα ἴσταται σήμερον ἐν σημείῳ ὑποδηλοῦντι ὅτι δὲν ἀπέχει πόρρω ἡ ἔριστικὴ αὐτοῦ λύσις. Ἐκ Δουδίνου ἐπιστέλλουσι τηλεγραφικῶς εἰς τὸν φιλοτουρκότατον «Νέον Ἐλεύθερον Τύπον» ὅτι «τῆς Πύλης συγκατατεθείσης ἤδη εἰς τὴν ἐκχώρησιν τῶν Ἰωαννίνων, τὸ ἑλληνοτουρκικὸν ζήτημα δεόν νὰ θεωρηθῆ ἀπὸ τοῦδε λελυμένον». Ὁ «Νέος Ἐλεύθερος Τύπος», σχολιάζων τὴν εἰδησιν ταύτην, λέγει ὅτι ἡ ἐκχώρησις τῶν Ἰωαννίνων εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι μεγάλη θυσία ἣν ποιεῖται ἡ Πύλη χάριν τῆς εἰρηνικῆς λύσεως τοῦ ζητήματος».

Ἐκδηθέθη τὴν 17 τρ. ὁ ἀρχαῖος οἰκονομικὸς λειτουργὸς καὶ σπάνιος τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν τιμιότητα Ἰωάννης Θεμελιῆς. Ὁ μακαρίτης ἔραγε μὲ τὴν σφύγγαν τὴν πυρίτιδα ἐντὸς τοῦ Μεσολογίου μετασχων καὶ τῆς πολυμνήτου ἐξόδου. Εἰς οὐδὲν ὅμως ἴσχυσαν τοσοῦτοι τίτλοι τιμιότητος καὶ δι-

καιωμάτων. Ἀπέθανε πένης, ἀποζῶν ἐκ μικρᾶς συντάξεως, καὶ μακρὰν τῆς ὑπηρεσίας ἣν ἐτίμα, διότι δὲν εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ μεταχειρίζηται τὰ ἀρσενικὰ τοῖς Ἑλλησιν ὑπουργοῖς καὶ τμηματάρχαις μέσα, καὶ διότι εἶχε συνείδησιν τιμίου ἀνθρώπου, καὶ ὄχι ἐλαστικῆν. Ὁ Θεὸς ἄς παρηγορήσῃ τὴν χρηστὴν οἰκογενεῖάν του. (Νεκρὸ Ἰδεῖν).

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ.

ΒΟΜΒΑΗ, 23/4 Φεβρουαρίου. — Ἡμεῖς πόλεμος ἐξερράγη ἐν Καβουλ. Ὁ Γιακούβ Χάν συγκεντρῶι δυνάμεις ἐν τῇ πολει.

ΡΩΜΗ, 24/5. — Ὁ κ. Δεπρέτης πιστεύει, ὅτι μία εἰρηνικὴ συνεννόησις τῶν δυνάμεων ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀναθεωρήσεως τῶν ἑλληνοτουρκικῶν συνόρων θελεῖ συντελέσει εἰς τὴν πλήρη ἐφαρμογὴν τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 24/5. — Τὸ νέον Γαλλικὸν ὑπουργεῖον ἐσχηματίσθη ὡς ἑπεται: Waddington, πρόεδρος καὶ ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν· Marcere, τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ προσωινῶς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν· De Say, τῶν Οἰκονομικῶν· Legayer, τῆς Δικαιοσύνης· Greslay, τῶν Στρατιωτικῶν· Lepère, τῆς Γεωργίας καὶ τοῦ Ἐμπορίου· Freycineff, τῶν Δημοσιῶν ἔργων· Ferry, τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως. Ἡ θέσις τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Αστυνομίας μένει κενή.

ΚΩΝ/ΠΟΛΙΣ, 23/4. — Ἡ ὀριστικὴ συνθήκη τῆς εἰρήνης μεταξὺ Ρωσίας καὶ Τουρκίας ὑπογραφήσεται αὔριον.

Ἡ Ποδγορίτσα παραδοθήσεται τοῖς Μαυροβουνίοις τῇ προσεγεῖ Παρασκευῇ 7 ἱσταμένου.

Μέγας ἀριθμὸς Μουσουλμάνων τῆς Ποδγορίτσας μεταναστεύουσιν εἰς Σκούταρι.

Λέγεται, ὅτι ὁμάς Ἀγγλων γαιοκτημόνων διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς μεταναστεύσεως ταύτης.

(Ἀφίχθῃ ἐνταῦθα).

ΑΘΗΝΑΙ, 26/7 Ἰαν. — Τηλεγράφημα ἐκ Πρεβεζῆς τῆς παρελθούσης νυκτός, ἀναγγέλλει πρώτην συνεδρίσιν τῶν ἐπιτρόπων γενομένην τὴν Τετάρτην, ὅτε ὁ Μουκτάρ ἐζήτησεν ἀναβολὴν τῶν συνεδριάσεων διὰ τὸ Σάββατον ὅπως παρευρεθῆ καὶ ὁ Κωστάν-πασσᾶς μετὰ δύο γραμματέων ὅτινες ἀφίκοντο ἐκ Κερκύρας μόλις χθὲς εἰς Πρεβεζαν. Αἱ ἐπιτροπῆ διαφανήσουσι ἐπὶ βάσειν διαπραγματεύσεως καὶ τάχιστα αἱ ἐνδιαφερόμεναι δυνάμεις ἐπικαλεσθήσονται τὴν μερολάβησιν τῆς Κύρως.

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ. Εἰκοσάγραγ. 24.5. Λίρα Τουρκίας 27.55. Λίρα Ἀγγλίας 30.20. Συναλλάγμ. Λονδίνου 30.60. Παρισίων 121. ὄψεως 122.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Τὸ Ἑλληνικὸν βρῖχιον ὀνόματι «Ἐπτὰ Ἀδελφοί» χωρητικότητος κοιλῶν Κων/πόλεως 10,300, τοῦ πλοιάρχου Ἀνδρέου Μπρέσκα, ἀναχωρεῖ περὶ τὰ τέλη λήγοντος μηνὸς κατευθεῖαν διὰ Ῥέθυμνον Κρήτης δεχόμενον ἐμπορευμάτα. Ὁ ἐπιθυμῶν φορτώσαι παρουσιασθῆτω ἐν τῷ ἐνταῦθα Γραφείῳ τοῦ Κυρίου Ν. Βελισσαρίου καὶ Σα διὰ τὰ περαιτέρω.

Σύρος τὴν 24 Ἰανουαρίου 1879.